

Інформаційний бюлетень НС

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1160

08.06.2025 (136)

Гітлер на війні: Що сталося *насправді*?

А.В. Шерффенберг

Частина 7

Розділ 6: Кампанія в Польщі

Правда настільки крихка, що потребує охоронця з брехні, щоб захистити її."

Вінстон С. Черчилль

Коли війна проти Польщі була майже виграна, "Гітлер піднявся в Рейхстаг, щоб похвалитися своїм тріумфом над беззахисним народом". Так Волтер Кронкайт, рупор традиційних істориків та антинацистських пропагандистів, змалював поляків 1939 року. Відтоді його зображення стало історичною догмою, згідно з якою Польща досі зображується миролюбною країною, занадто боязкою і маленькою, щоб захистити себе від гітлерівських зазіхань. Але, як згадувалося в попередньому розділі, поляки обурили британських і французьких союзників своєю впертою відмовою від мирних переговорів. І вони аж ніяк не були "беззахисним народом". Оскільки сучасна Польща

була створена після Першої світової війни, маршал Юзеф Пілсудський просував масштабні програми озброєння, які відповідали його агресивній зовнішній політиці. Він був відомий як войовничий порушник спокою у всій Східній Європі і вступав у сутички з усіма своїми сусідами, включаючи німців Сілезії, які фактично були "беззахисним народом" на початку 1920-х років, коли він окупував їхні землі, грубо порушуючи міжнародне право. Навіть союзники, які уклали Версальський договір, засуджували поляків за їхню боягузливу жертву - роззброєних німців.

Одночасно Пілсудський здійснив повномасштабний напад на СРСР. Хоча він і провалився, він завадив Радянському Союзу здійснити контрнаступ на Польщу. У день, коли націонал-соціалісти прийшли до влади в Німеччині, Пілсудський без жодних провокацій відправив таємного емісара до Парижа, де запропонував спільне вторгнення до Рейху. Непідготовлені французи були в жаху і відмовилися розглядати його злочинну пропозицію вести неоголошену війну проти нації, яка була надто слабкою, щоб загрожувати комусь, не кажучи вже про войовничих поляків. Пілсудський був одружений з єврейкою, що пояснювало його особисту ворожість до німців загалом і націонал-соціалізму зокрема.

Як згадувалося в попередньому розділі, польський уряд підписав договір про дружбу з Райхом у січні 1934 року. Водночас Пілсудський відправив свого посла Мільштейна до Литви, намагаючись заманити керівництво цієї балтійської країни до спільного військового союзу проти Німеччини. Мільштейн, зять міжнародного банківського дому Ротшильдів у Парижі, був прохолодно прийнятий литовцями, чия стара столиця Вільнюс була захоплена і все ще утримувалася Маршаллом, який вів подвійну гру.

Після його смерті від раку чи отрути в 1935 році польське виробництво зброї не припинилося, але деякі варшавські чиновники почали розуміти, що протистояти одночасно Сталіну і Гітлеру - самогубство, і схилилися до *зближення* з Новою Німеччиною. Обидві країни повільно дрейфували разом, аж поки сирена Буллита не заколисала поляків, прирікаючи їх на загибель. До серпня 1939 року народна агітація проти Гітлера в Польщі досягла апогею, вилившись у нестримні дії натовпу, спрямовані проти 1,5 мільйона німців, що мешкали в країні. Скільки з них було витягнуто з їхніх домівок і побито або закидано камінням до смерті розлюченим натовпом, ніколи не було точно встановлено, хоча за оцінками Міжнародного Червоного Хреста, ця цифра перевищує 3 000 чоловіків, жінок і дітей за двадцятирічний період, починаючи з 1919 року. Лише протягом 1939 року розлючені поляки вбили близько 500 німецьких громадян. Швейцарські документи, що документують звірства поляків проти німецької меншини, хоча й доступні для громадського

огляду вже понад 60 років, є занедбаним фактором у польсько-німецьких відносинах до Другої світової війни.

Поки британські військові стратеги радилися в Лондоні зі своїми польськими пішаками, провідна польська газета "*Kurier Polski*" опублікувала банерні заголовки з вимогою: "Німеччина повинна бути знищена!". (Геббельс, с. 304). Істеричний стан наприкінці літа 1939 року описав капітан німецького підводного човна Вернер Гартманн. "Кілька тижнів у Польщі тривали заворушення, - згадував він. "Газети і кабаре висміювали німецький народ. Німецьких громадян безпідставно звинувачували і заарештовували. Етнічних німців лінчували. Генерал Айронсайд (британський начальник Імперського генерального штабу) інспектував польську армію. Маніакальні військові в кашкетах з повітряними кульками розповідали про битву під Темпельгофом (тобто Берліном) і "кордон" на Ельбі. Данциг систематично відрізали, а Гдінген - шизофренічне утворення з напівфабрикатів, бетонних блоків і дерев'яних парканів уздовж моря - мав стати великим портом Східної Європи. Щодня газетні заголовки повідомляли про нові й нові тривожні ексцеси цього ескалаційного шовінізму. Одного разу вони стверджували, що польський флот підготує для нас Саламін на Балтиці, і хвилі почервоніють від нашої крові аж до білих крейдяних скель Рюгена" (33).

Проте Гітлер не мав наміру грати на руку своїм ворогам, розпочинаючи війну, результат якої ніхто не міг передбачити. Розчарована його залізним самовладанням, варшавська влада в божевільні віддала наказ польським спецпідрозділам атакувати невелике німецьке прикордонне містечко Глейвіц, яке вони фактично окупували 31 серпня 1939 року. Загалом поляки здійснили близько 35 вильотів через східні кордони Третього Рейху, про які ніколи не згадують придворні історики, що прагнуть зобразити Гітлера єдиним агресором. Навіть тепер він прагнув до мирного завершення бойових дій. Як змушені були визнати автори антинацистської *Ілюстрованої енциклопедії Другої світової війни* Маршала Кавендіша, "німецьке вторгнення в Польщу було розпочато після того, як польський посол у Берліні відмовився ознайомитися з пропозиціями Гітлера щодо мирного вирішення проблеми Данцига і Коридору" (22). Коли його країна була атакована, фюрер не мав іншого вибору, окрім як віддати наказ про контрзаходи. Відповідно, вранці 1 вересня поляки отримали те, чого прагнули, коли бліцкриг звалився на них, як гнів Божий.

Саме тоді дуче продемонстрував свою рішучість до миру, запросивши 5 вересня конференцію п'яти держав у Парижі, "щоб розглянути пункти Версальського договору, які лежать в основі проблем". Гітлер погодився і

заявив британцям і французам, що припинить наступ і піде з Польщі, якщо тільки йому дозволять залишити німецьке місто Данциг - німецьким. Західні демократії віддали перевагу війні з усіма її взаємно катастрофічними наслідками замість цього неминуче розумного прохання.

Польща озброювалася протягом двадцяти років. І навіть побіжного погляду на її армію достатньо, щоб зрозуміти, що поляки не були "беззахисними". Вони мобілізували мільйонну армію у складі тридцяти сучасно оснащених піхотних дивізій, яку підтримувала "Національна оборона" зі 100 000 резервістів. *Енциклопедія Кавендіша* описує польську армію як "одну з найбільших у світі"(22). Польську піхоту підтримувала бронетанкова бригада з не менш ніж 300 танків, що розвіює міф союзників про польську кавалерію як єдиний засіб оборони. Поляки дійсно мали кінні полки (загалом 37), але так само як і будь-яка інша сучасна країна світу, включно з Німеччиною та США, кавалерійські підрозділи все ще були невід'ємною частиною сучасної війни.

Невідомо для більшості студентів, які вивчають Другу світову війну, що поляки мали сучасний військово-морський флот з п'яти підводних човнів, чотирьох есмінців, шести мінних тральщиків і мінного загороджувача. Хоча ці сили здаються мізерними порівняно з іншими флотами, вони були придатними для Балтики і, безумовно, більш сучасними, ніж їхній неповороткий супротивник, застарілий *Шлезвіг-Гольштейн*, який зробив перші німецькі постріли у Другій світовій війні. Військово-морські сили Варшави продовжували воювати ще довго після падіння столиці в жовтні 1939 року. Наприклад, через півроку, 8 квітня 1940 року, німецький транспорт "*Ріо-де-Жанейро*" був потоплений у Балтійському морі польським підводним човном "*Оржель*".

Поляки мали повітряний флот, що налічував майже тисячу літаків. Удосконалений середній бомбардувальник P.37 "Елк" літав на 40 миль на годину швидше, ніж найкращий німецький середній бомбардувальник Heinkel He 111H-16, хоча обидва літаки несли еквівалентне корисне навантаження по 5600 фунтів бомб кожен. Одномоторний бомбардувальник PZL P.23 був найчисленнішим типом літаків на озброєнні польських ВПС на початку війни - 114 екземплярів служили в частинах першої лінії, а ще 11 отримали на заміну. Здатний діяти з імпровізованих аеродромів, міцний *Karas*, або "Короп", міг нести 1330 фунтів бомб зі швидкістю 186 м/год. і був озброєний як на дорсальній, так і на вентральній позиціях для стрільби, що робило його більш захищеним, ніж німецькі аналоги, двомоторний Мессершмітт-110 або пікіруючий бомбардувальник *Stuka*.

Але головним винищувачем польських ВПС був спритний PZL P.11,

високоплан з високим крилом, вироблений варшавським заводом *Panstwowe Zakłady Lotnicze*, Національними авіаційними заводами. Хоча P.11 був повільнішим за більшість своїх суперників з Люфтваффе, він був швидким і дуже маневреним. В руках досвідченого пілота (а багато польських льотчиків були чудовими авіаторами) P.11 був грізним супротивником. Більшість історій Другої світової війни не згадують, що першу повітряну перемогу в Польській кампанії здобув один пілот P.11 над двома середніми бомбардувальниками Дорньє. А 285 літаків Люфтваффе, втрачених під час короткої кампанії, свідчать про бойові здібності польських ВПС.

В той час як Мессершмітт Me 109Е перевершував польський військовий літак (як і будь-який інший винищувач у світі на той час), P.11 був на одному рівні і навіть перевершував моделі переслідування, що використовувались сучасними військово-повітряними силами по всьому світу. P.11 був не гіршим, якщо не кращим за російські біплани Полікарпова, італійський CR-42, *Gloster Gladiator* Королівських ВПС, японський *Mitsubishi A5M* (американське кодове ім'я *Claude*) або американський *Brewster Buffalo* - всі ці літаки були фронтовими у 1939 році. Польські літаки не були "значною мірою застарілими", вони були стандартними або навіть кращими для свого часу, а іноді, як у випадку з "Лосем", були найсучаснішими машинами.

У мейнстримних розповідях про Другу світову війну супротивники, переможені націонал-соціалістами, незмінно зображуються слабкими та беззахисними, щоб підтримувати пропагандистський образ гітлерівців як хуліганів, які ніколи не могли перемогти у чесній боротьбі. Їхні наміри очевидні та позаісторичні. Десятки тисяч загиблих, зниклих безвісти і поранених вермахту менш ніж за місяць боїв є доказом того, що німці не просто пройшли через Польщу до легкої перемоги. Називати польський опір "марним" або "жалюгідним" означає принижувати сухопутні війська, моряків і льотчиків, які так вміло і хоробро боролися за свою країну, зраджену західними союзниками і власними лідерами. Як публічно визнав сам Адольф Гітлер у Данцигу після завершення кампанії: "На цьому етапі давайте віддамо належне польським солдатам. Поляки хоробро билися в багатьох місцях. Їхні унтер-офіцери робили все можливе. Їхнім офіцерам бракувало розуму. Їхнє верховне командування було абсолютним провалом. Їх організація була просто польською".

Кращого прикладу правдивості його оцінки, ніж оборона поляками півострова Вестерплатте перед портом Данциг, годі й шукати. Починаючи з 1924 року, вони таємно перетворювали півострів на важливий військовий транзитний об'єкт всупереч запевненням варшавських політиків перед переговорниками Ліги Націй, які намагалися вгамувати потенційну гарячу

точку у відносинах між Німеччиною та Польщею. За словами польського історика Мацея Йонаша, "слід зазначити, що розташування підвальних позицій (збройної цитаделі) доводилося приховувати, оскільки їх існування було заборонено умовами угоди, яка регулювала існування об'єкту. Про них не знав навіть молодший особовий склад варти, яка змінювалася кожні півроку. Про бойові позиції підпільників знали лише офіцери та старший сержантський склад..." (66). " (66). Ця завіса суворої секретності приховувала укріплену бетоном, оснащену за останнім словом техніки, озброєну інсталяцію з численними кулеметними точками, мінометами та артилерією, яку обслуговувала рота елітних військ. Існування такого таємного, навіть незаконного укріплення *за п'ятнадцять років* до початку Другої світової війни свідчило про підготовку Польщі до конфлікту з Німеччиною, причому задовго до приходу до влади Гітлера, якого досі звинувачують у провокуванні воєнних дій з Польщею.

1 вересня, забувши про надійність оборони, німці розпочали лобову атаку на Вестерплатте, але були розстріляні ще до того, як наблизилися до прихованої цитаделі. 75-мм польова гармата поляків розстрожила їхню бронетанкову атаку. На допомогу прийшов старий військовий корабель з минулої епохи дредноутів, "*Шлезвіг-Гольштейн*" 1909 року випуску. Йонаш пише, що польська польова артилерія "була помічена спостережними пунктами лінкора, і по ній негайно було відкрито щільний вогонь. Перший морський снаряд влучив у стовбур дерева, під яким знаходилася 75-мм гармата, а наступні два пройшли досить близько, щоб повністю вивести її з ладу. (Пізніше гармата була відремонтована і використовувалася німцями, остаточно завершивши свою кар'єру в Сталінградському котлі)" (68, 69).

Стара бойова машина продовжувала вести вогонь, завдаючи все більше прямих влучень в об'єкт. "Цей жорстокий обстріл, під час якого лінкор розстрілював об'єкт зі своїх величезних гармат з відстані лише 400 метрів, тривав до 9:00 вечора. Це змусило поляків евакуювати опорний пункт "Пром", особовий склад якого відійшов на допомогу вартовому пункту №1. Прапорщик Гричман свідчив про інтенсивність вогню, коли він віддав наказ відступати: "Я пережив дві війни, але ніколи не бачив нічого подібного!"

Польський Вестерплатте протримався тиждень проти німців, які вміли поводитися по-лицарськи з рішучим ворогом. "Після капітуляції, - повідомляв Йонаш (71), - польським офіцерам дозволили залишити шаблі на знак поваги, яку вони заслужили серед своїх супротивників". Поляки втратили 15 убитими, тоді як від 200 до 300 їхніх супротивників лежали мертвими.

Проти 30 дивізій, однієї танкової бригади і 842 бойових літаків Польщі

Німеччина виставила 106 дивізій, шість танкових дивізій і 3 000 бойових літаків. Однак це порівняння вводить в оману, оскільки більше половини цих сил Вермахту повинні були бути готові в будь-яку мить відбити очікувані напади Великої Британії і Франції на заході. Хоча німці мали чисельну і технологічну перевагу над поляками, їхня перевага не була такою виразною, як це виглядало на папері.

Польські лідери ніколи не мали ілюзій, що вони зможуть самотужки перемогти Гітлера. Їхня стратегія затримки німецького наступу, доки західні союзники не прийдуть на допомогу, звичайно ж, повністю ґрунтувалася на обіцянках Великої Британії та Франції. Генерал Тадеуш Кутшеба, директор Польської військової академії, відомий під час кампанії як командувач контрнаступом на річці Бруза, знав, що "доведеться чекати допомоги від Франції. Польща буде змушена покладатися на власні сили протягом шести-восьми тижнів, навіть якщо французи відреагують швидко". Але фюрер не мав наміру давати їм стільки часу. Французький головнокомандувач генерал Гамелен сказав: "Я досконало знаю польську армію. Її війська чудові, а командири вище всяких похвал. Поляки протримаються, і ми не будемо втрачати часу, щоб прийти їм на допомогу. Поляки протримаються щонайменше півроку, а ми прийдемо їм на допомогу через Румунію".

Але таке мислення ґрунтувалося на застарілих стратегіях Першої світової війни. Командування союзників вважало, що їм потрібно щонайменше три тижні на підготовку своїх сил, а на той час німці вже завершили війну в Польщі. Шоковані швидким просуванням Вермахту, французи спробували провести операції проти західнонімецької оборони між річками Рейн і Мозель. Але в умовах безвідповідальності комісарів та повсюдної корупції, притаманної демократичним країнам, Франції знадобився тиждень на організацію наступу.

На той час вона була розпочата передчасно і проходила менш ніж наполовину. Оскільки німці просунулися в Польщу набагато швидше і глибше, ніж мріяли командувачі союзників, генерал Гастон Претелат, який керував наступом, опинився під сильним політичним тиском і змушений був атакувати Західну Німеччину негайно, готовий він до цього чи ні. Він поспіхом зібрав 31 дивізію, в тому числі 14 частин першої лінії, з французької 2-ї групи армій. Незважаючи на цю грізну силу під своїм командуванням, Претелат несміливо рушив уперед проти німецької 1-ї армії, яка переважала за чисельністю і налічувала лише 17 дивізій. На свій жах, французи виявили, що "Лінія Зігфріда", яка захищала німецький кордон, знаходиться занадто далеко позаду фронту, що змусило їхню артилерію потрапити під ворожий вогонь, перш ніж вони змогли зайняти оборону.

Більше того, Лінія Зігфріда виявилася неприступною для 155-мм снарядів. Навіть після того, як французи підняли на ноги свої 220-мм і 280-мм гармати - найбільші гармати на Землі - залізобетонна оборона Лінії Зігфріда залишилася неушкодженою, хоча артилерія Претелата була швидкою і високоточною. Лінія Зігфріда вистояла, надавши нового значення терміну "німецька сталь".

Тим часом 4-а армія генерала Едуарда Рекена, що наступала лівим флангом на Саар, захопила 7,5 миль німецької території. У той же час, 3-тя армія генерала Конде зайняла виступ у лісі Варндт. З цих позицій Претелат готувався до прямого штурму "Лінії Зігфріда", який мав розпочатися 17 вересня. Але на той час Варшава була в облозі, а польські війська розгромлені. Подальші операції здавалися безглуздими, тому їх було скасовано. За іронією долі, запланована дата наступу Претелата припала на той самий день, коли російські війська увійшли до східної Польщі - подія, яка мала бути скоординована з Францією, щоб затиснути Німеччину між ними. Але принаймні французи спробували виконати свою частину угоди, хоч і не дуже охоче. Британці, від яких поляки отримали всілякі тверді запевнення у військовій допомозі, так і не поворухнули пальцем, щоб допомогти їм. Англійці не мали ані засобів, ані наміру рятувати Польщу, за яку вони тепер прагнули воювати з Німеччиною, під будь-яким приводом.

Що дійсно перемогло поляків і одночасно зупинило будь-який наступ західних союзників, так це тісна співпраця між швидкохідною бронетанковою технікою і Люфтваффе, яка швидко просувалася вперед. Така новаторська координація залежала від місцевих повітряних командирів, які працювали у взаємодії з офіцерами на землі. Ця унікальна, високоефективна міжвідомча комбінація була невідома в класово свідомій структурі не націонал-соціалістичних військових кіл. Вона була результатом духу класової співпраці, яким Адольф Гітлер надихав свій народ. Юнкери Ju 87 виконували роль літаючої артилерії, пробиваючи діри у ворожих позиціях, через які у великій кількості проривалися панцерники.

Таке безпрецедентне тактичне використання літаків і танків було задумане головнокомандувачем Люфтваффе Германом Герінгом як найкращий засіб вибити Польщу до того, як французи встигнуть організувати серйозну загрозу слабкій обороні на заході Німеччини. Відповідно, німецькі авіадивізії пробили величезні проломи в польських укріпленнях вздовж кордону. Через них вранці 1 вересня увірвався авангард групи армій "Південь". Бомбардувальники "Юнкерс", "Хейнкель" і "Дорнье" продовжували перерізати лінії життєзабезпечення ворожих сил на землі, особливо всі дороги і залізниці, що перевозили польські підкріплення і

припаси на фронт. Вони ізолювали поле бою за полем бою, тим самим руйнуючи комунікації і транспорт, а також унеможлиблюючи масовані контратаки проти панцерників.

Життєво важливою метою цього першого *бліцкригу*, або "блискавичної війни", було негайне знищення небезпечних польських військово-повітряних сил на землі. Але Люфтваффе зловили і знищили лише 30 ворожих літаків, які все ще стояли поблизу і в своїх ангарах. Поляки мудро розподілили свої бойові літаки по всій країні на численних аеродромах. Отже, їхні ВПС мали бути знищені в повітряному бою. Так і сталося. Р-23 активно діяли в перші два тижні Кампанії, атакуючи німецькі моторизовані і танкові колони. Але пілоти Мессершміттів знищували пікіруючі бомбардувальники ще до того, як більшість з них змогли наблизитися до своїх цілей. Видатні підрозділи *Карася* зазнали понад 85% втрат, залишивши лише 17 "Карпів", які прорвалися через кордон до Румунії, де були ганебно конфісковані.

Але поляки продовжували боротися з доблесною рішучістю. 7 вересня польські військово-повітряні сили здобули найбільшу перемогу в повітрі, збивши 15 німецьких літаків в одному бою. Варшава використовувала найсучаснішу систему раннього попередження, яка застала льотчиків Люфтваффе зненацька. Щоразу, коли вони прибували до польської столиці, на них вже чекали рої винищувачів Р.11. За словами майора польських ВПС Ф. Калиновського, "влітку 1939 року навколо Варшави була створена мережа спостережних постів для раннього попередження про наближення ворожих літаків, які мали передавати інформацію по радіо і телефону в оперативний штаб бригади переслідування, звідки віддавалися всі накази на знищення".

Поки пілоти Люфтваффе боролися за контроль над небом, вони відволікалися від своєї головної мети: підтримки своїх бойових товаришів на землі. В результаті, з 15 по 18 вересня польські 11-та і 38-ма дивізії "Групи Соснковського" прорвали три спроби оточення, здійснені німецькою 14-ю армією. Маршируючи всю ніч і ведучи бої вдень, поляки розгромили всі спроби Вермахту перешкодити їм перетнути стратегічну річку Сан. При цьому вони захопили у німців 20 артилерійських гармат і 180 автомобілів. Раніше танки 4-ї танкової дивізії були відкинуті в їхній невдалій несподіваній атаці на Варшаву. Коли 35-й танковий і 12-й стрілецький полки просувалися через передмістя столиці, вони потрапили під інтенсивний вогонь артилерії, який фактично вівся з самого міста. Зазнавши великих втрат, вони були змушені відступити. Але недалеко від них штурмувала могутня 10-та армія. Вона дійшла до Вісли в районі Гори Кальварія, де повністю знищила елітну армію Лотца.

Наляканий швидким знищенням своєї головної бойової сили, маршал Ридз

-Смігли, головнокомандувач Польщі, віддав наказ генералу затримати відступ на схід. Потужні Поморська і Познанська армії, що склалися з чотирьох піхотних дивізій і двох кавалерійських бригад - ціла армійська група - очолили цей бойовий відступ у напрямку Варшави. Вони зайняли позиції під Кутно, біля річки Бзура, приблизно в 65 милях на захід від столиці, під командуванням генерала Кутшеби. 10 вересня, при спробі переправитися через річку, поляки зіткнулися з чисельно меншою німецькою 10-ю армією, яка поспішила з Лодзі, щоб заблокувати їм прохід.

Перехопивши ініціативу і розпочавши власний контрнаступ, поляки перейшли в атаку з шаленою рішучістю, захопивши плацдарми біля Лович і відтіснивши німецьку 30-ту піхотну дивізію. 10-та армія була відрізана від постачання, і весь фланг групи армій "Південь" Вермахту раптово опинився під загрозою. Жахливий розлад був неминучий, і вся кампанія опинилася під загрозою, коли на допомогу прилетіли Люфтваффе. Виконуючи по вісім і більше вильотів на день, штурмовики "Хеншель 123" і пікіруючі бомбардувальники "Штука" знищували ворожі плацдарми, паралізуючи польські оборонні позиції навколо Дзялошина і Ченстохови. Двомоторні Мессершмітт Me-110 атакували великі скупчення найкращих військ генерала Кутшеби, які були знищені вильотами середніх бомбардувальників Дорнье та Хейнкеля. Поляки та їхні коні збожеволіли від паніки під тривалим потоком падаючих бомб та снарядів.

Тепер німецька 8-а армія могла з'єднатися з обложеною 10-ю, а подальші повітряні удари дозволили її моторизованим і танковим дивізіям просунутися на північ, завдаючи удару у фланг об'єднаним Поморській і Познанській арміям. Немов боляче поранені змії, вони кинулися на німців в районі Ловіча і Сохачева, де точилися неймовірно жорстокі рукопашні бої, аж поки поляки не були поступово затиснуті і відрізані в Кутно. Тиждень інтенсивних боїв на рівні дивізій закінчився 10 вересня капітуляцією 170 000 польських солдатів.

Миттєво розвинувши свій успіх, бомбардувальники Люфтваффе накиннулися на польську 7-му дивізію, яка все ще трималася в Ченстохові. Цілий день безперервних обстрілів і бомбардувань Люфтвафлот 4 змусив всю дивізію *масово* здатися в полон - це був перший випадок, коли військово-повітряні сили змусили наземні підрозділи такого розміру скласти зброю. Всього через п'ять днів пілоти Люфтвафлоту 4 повторили свою історичну перемогу, коли змусили здатися в полон ще більшу кількість ворожих військ на південь від Радома, де поляки були оточені залізним кільцем панцерників.

Битва під Бзурою закінчилася, але не надії Ридз-Смігли на те, що затримка просування Вермахту уможливить наступ французів на Західну Німеччину,

але не надії Ридз-Смігли. Насправді, війська генерала Претелата вже розпочали наступ на "Лінію Зігфріда". Французька інтервенція справді починала впливати на Польську кампанію, оскільки Герінг раптово перекинув ще 400 середніх бомбардувальників на Західний фронт, саме тоді, коли повітряні операції над Варшавою мали розпочатися проти її рішучих захисників, які тягнули час. Неповороткі транспортні літаки, поважні Юнкерси Ю-52, були змушені виконувати роль бомбардувальників, до якої вони були абсолютно не пристосовані. Всього тридцять "тітоньок Юс" були набиті ящиками з двокілограмовими фосфорними запалювальними бомбами. Їх буквально вручну виносили через двері вантажного відсіку два солдати, приписані до кожного "Юнкерса"!

Щоб якнайшвидше завершити Польську кампанію, Гітлер вперше втрутився в бойові дії. До цього часу він давав своїм генералам свободу дій у веденні війни. Але вони просувалися недостатньо швидко. Фюрер хотів вибити Польщу за три тижні - достатньо часу, щоб підготувати оборону проти очікуваного наступу союзників із заходу, який фактично вже розпочався. Щоб захопити рештки польських сил на схід від Вісли, він наказав 14-й армії розвернутися на північний схід від Львова. Її XIX танковий корпус потрапив у пастку, і кампанія була майже завершена. Тепер Варшава була повністю оточена. Оскільки всі польські збройні сили були або знищені, або розгромлені, оборона столиці була безглуздою. Німці наказали її захисникам мирно здатися, уникнувши таким чином непотрібного кровопролиття. Однак поляки все ще вірили у свій порятунок від західних союзників і відмовилися. У відповідь Герінг сконцентрував 1 776 бомбардувань всього за 48 годин, змусивши Варшаву капітулювати 27 вересня. Її захисники не зазнали жорстокого поводження, а генерал Бласковіц, командувач німецької 8-ї армії, віддав їм військовій почесті - жест, який чудово відобразив його та Вермахту почуття лицарства і людяності, якостей, яких, як згодом виявилось, здебільшого бракувало союзникам.

Кампанія була короткою, але жорстокою: 10 572 німці загинули, 3 400 зникли безвісти (вважаються загиблими) і 30 322 були поранені. Понад 694 000 поляків потрапили в полон. Перед капітуляцією під Варшавою Ридз-Смігли, Бек і всі інші, чия зарозумілість і жадібність призвели до цього, покинули польський народ посеред його страждань, втікаючи до Румунії. Саме звідси обіцяні французькі війська генерала Гамелена повинні були вчасно врятувати Польщу. Але все, що чекало на польських змовників, знайдених у Румунії, - це інтернування. Інші поляки втекли до Англії, тієї самої країни, яка зрадила їхню країну, щоб продовжувати безглузду, самознищувальну боротьбу проти Гітлера. Як виявилось, ці незрівнянні дурні дожили до того

дня, коли радянський союзник їхніх дволиких британських товаришів був викритий у розстрілі близько 15 000 поляків у Катинському лісі в квітні 1943 року.

Коли просоюзницький голова польського уряду у вигнанні генерал Владислав Сікорський зажадав розслідувати це звірство, британська секретна служба вбила його через три місяці в результаті інсценованої авіакатастрофи в Гібралтарі, побоюючись, що він відштовхне Сталіна в той час, коли Британія потребувала радянської участі. Відмахнувшись від масового вбивства своїх польських союзників, які раніше принесли їм стільки пропагандистської користі, Черчилль і Рузвельт повністю знехтували ними на сумнозвісній Тегеранській конференції, коли передали Польщу в повному обсязі радянським демонам.

Гітлер, навпаки, хотів зберегти незалежну польську державу, але йому завадив Сталін, який вимагав розділу Польщі як ціну за свою невійськову політику (*Cavendish*, 37). Радянський Союз, безумовно, не мав права на якісь особливі міркування, оскільки він лише незначною мірою дотримався своєї частини Пакту про ненапад, вторгнувшись до Польщі *після* того, як 17 вересня вже було прийнято рішення про початок кампанії. Вони боялися поляків, які майже повалили свою комуністичну імперію менш ніж за двадцять років до того, коли армії маршала Пілсудського вторглися в СРСР. Звідси їхня боягузлива помста цьому переможеному народові.

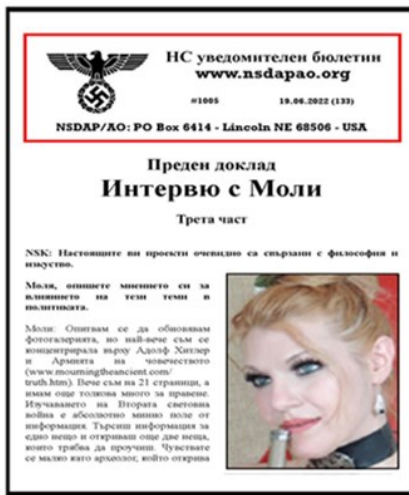
Здавалося, що польська зрада жила сама собою. У серпні 1944 року, під впливом радянської радіопередачі, яка обіцяла масову підтримку з боку Росії, поляки підняли збройне повстання проти німецької окупаційної влади. У відповідь **Ваффен-СС** перетворили польську столицю на димлячі руїни в результаті атак, набагато більш руйнівних, ніж повітряний напад Люфтваффе 1939 року. Коли поляки вели ще одну безглузду, заздалегідь приречену битву з німцями, вони могли бачити війська Червоної Армії, що стояли на східних околицях Варшави, ніби готові прийти на допомогу. Але Сталін наказав своїм військам відступити і дозволити полякам "варитися у власному соку". Коли британці попросили дозволу принаймні скинути припаси у Варшаву з повітря, він відмовив. Невдовзі після цього повстання зазнало поразки з великими людськими втратами. Поляки знову дали себе обдурити прозорим обіцянкам іноземців, які розглядали їхню країну не інакше як пішака в чужих цілях.

Все це і ще більше поляки постраждали за відмову розглянути раціональну вимогу Адольфа Гітлера: повернення одного міста, яке їм не належало. Яким мізерним, навіть дріб'язковим здається це питання, що підлягало обговоренню, у порівнянні з величезною панорамою руйнувань, смертей і

страждань, що послідували за цим для Польщі та решти світу!

Без сумніву, жодна інша країна на Землі не змогла б розгромити мільйонні збройні сили Польщі менш ніж за місяць. Плани союзників затримати німецький наступ, тим самим надавши Франції достатньо часу для наступу на заході, були обґрунтованими за тогочасними стратегічними стандартами. Ніхто, навіть генерали Гітлера, не вірив, що поляків можна здолати трохи більше ніж за три тижні. Таким чином, він заслуговує на більшу частину заслуг за перемогу, в першу чергу, завдяки своєму наполягання на наземній підтримці з повітря і величезному оточенню ворожих сил на схід від Вісли, де поляки втратили будь-яку надію на тривалий опір.

Кампанія була справді тріумфом націонал-соціалістичного генія і мужності над дріб'язковими змовниками, які намагалися знищити найбільшу надію білої раси. Але вона також стала катастрофою для цінного народу, зрадженого скупими політиками та іноземцями з позапольськими планами. Гірше того, взаємне вбивство арійських чоловіків у Польщі 1939 року стало трагедією для Західної цивілізації, з якої почалася Велика братовбивча війна і справжній занепад Заходу.

NSDAP/АО є найбільшим у світі постачальником націонал-соціалістичної пропаганди!

**Друковані та онлайн-періодичні видання багатьма мовами
Сотні книг багатьма мовами
Сотні веб-сайтів багатьма мовами**

